

Een Weerzien.

voelde ze, dat ze *moest* herlijden 't gebeurde met Klara en Henri Heerlen. Verlangend naar koelte tegen haar brandend hoofd, ging ze 't portaal over naar de slaapkamer van haar en Willem, waar ook 't bedje van kleine Louis was. Dicht bij 't ledikantje stond 't lampje; op 't voeteneinde viel schijnsel alleen, zijn gezichtje lag in schemer door de half-toegeschoven gordijnen. Ze liet even 't licht geheel op hem vallen: een stevige jongen, met dikke wangen, nu wat bleek door zijn ziekte. Rustig-regelmatig ging zijn ademhaling. Hij had zich blootgewoeld, ze drukte een kus op 't mollige kuitje, en dekte hem daarop warmpjes toe, lekker instoppend de dekentjes aan beide kanten. Toen ging ze terug naar de kamer, kalm als zoeven weer geworden.

Klara Bodel was een Indisch meisje, een wees, voor een paar jaar uit Indië gekomen, pas in 't stadje wonend bij een tante, na een tijd op kostschool geweest te zijn. Marie kende haar al lang van gezicht, voor ze haar gesproken had. Ze vond haar erg mooi, zoo anders dan de mooie meisjes, die ze kende: de matgele teint, de zwart-glinsterende oogen, die wat scheef stonden als van een Chineesche, de dikke roode lippen, de volontwikkelde boezem, de slanke gestalte. Ze stond bekend als vroolijk en geestig, wat te negligent in haar doen voor de menschen van 't kleine stadje.

Voor 't eerst sprak ze Klara op een partijtje bij mevrouw Heerlen. 't Scheen, dat Klara zich tot haar aangetrokken voelde, en zij begreep niet waarom. Als zij iets aardigs zeide, keek ze naar den kant waar Marie zat, en later op den avond nam ze Marie's arm en vroeg of ze een poosje zouden wandelen in den tuin. Marie voelde zich gestreeld door die belangstelling van 't mooie, geestige meisje voor haar, tenger en stil-onbeduidend. Ze gingen zitten in den koepel, achterin den tuin, en bijna terstond kwam Henri Heerlen ze daar opzoeken... Hij hing lui in een maklijken stoel, lachend om de plagerijen van Klara, nu en dan even zuigend aan een sigaret en uitpuffend de teer-blauwige rookwolkjes... Hij was zoo loom, zoo laksch, zei Klara. Er zat geen

flinkheid, geen energie in hem, zijn eenig ideaal was, om, zooals nu, in een lekkeren stoel wat te liggen soezen en al schreeuwden ze nu ook om hem heen: brand! brand!, hij zou blijven liggen, zich er niets van aantrekken... Haar woorden klonken quasi-boos en vermanend, gezegd met 't typisch Indisch accent... En opeens vroeg hij: — Maar, ma chère enfant, hoe zou je dan willen, dat ik werd? Als wie, bijvoorbeeld?

Ze bedacht zich een oogenblik, zinnend op een grappig contrast met Henri. Toen zei ze:

— Nu, zoo iets als Piet Reelmaker...

Alle drie begonnen hartelijk te lachen. Piet Reelmaker was een verbazend drukke, onbeduidend-lawaaige jongen, altijd gloedrood en opgewonden van 't zich-drukte-geven om niets, wel heelemaal 't tegenovergestelde van Henri, zooals die nu was en vaker, bij buien... Een poosje later spraken ze over gedichten en over Jacques Perk. Henri's stem verzachtte, de scherpe klank van de raillerie was er uit verdwenen, 't waren enkel liefde- en eerbiedswoorden die hij zeide, doorzweemd van droefheid over wat is heengegaan en niet kan wederkeeren. En in den stillen, half-duisteren koepel, zich oprichtend uit zijn stoel, zeide hij 't gedicht, waarvan de eerste regels zijn:

En peinzend zie 'k uw zee-blauwe oogen pralen,
Waarin de deernis kwijnt, de liefde droomt,
En weet niet wat mij door mijn adren stroomt,
Ik zie naar u en kan niet ademen.

Toen scheen hij verlegen, zoo gesproken te hebben, hij liet zich weer achterovervallen, en opeens klonk zijn stem harder en luchtiger, — maar voor Marie was 't of hoorde zij er de ontroering van zoeven nog in trillen —:

— En nu jij, Klara, een sonnet op je „pauvre âme endolorie"... of een ode op een mislukte omelette... Kom, we wachten in spanning en ongeduld...

Thuisgekomen, had Marie langen tijd wakker gelegen. Heel stil had ze gestaard, de oogen wijd-open, in de donkere kamer, waar het wit van de platen lichter schemerde. Ze voelde zich ontroerd, een onrust, die niet